

*Kristiine poisid
tegutsevad*

HELEN KÄIT

*Kristiine poisid
tegutsevad*

ILLUSTREERINUD LEMBE RUBEN

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Ele Jaagusoo
Kujundanud Villu Koskaru

ISBN 978-9949-85-192-8

Tekst © Helen Käit
Illustratsioonid © Lembe Ruben
© Tänapäev, 2017

www.tnp.ee

Trükitud Printon AS trükikojas

Ämblik

„Psst!”

Ei mingit reaktsiooni.

„Psst! Ingmar!”

Pisut ehmunult tõstis Ingmar silmad matemaatika kontrolltöölt ja pööras aeglaselt pead, et vaadata, mida see Ragnar siis nüüd tahab. Tunni lõpuni oli kõigest viis minutit ja tal oli üks ülesanne veel täiesti lahendamata. Hästi tasa, püüdes õpetaja tähelepanu mitte äratada, sosistas Ingmar kätt suu ette pannes: „Mis on?”

Ragnar itsitas ja osutas peaga enda ees istuva Margareti poole. Ingmar pööras pilgu Ragnari osutatud suunas ja ta silmad läksid üllatusest suureks. Margareti kuldsetel lokkidel oli suur must karvane ämblik! Esialgu arvas Ingmar, et see on plastmassist ja et Ragnar on selle

sinna pannud – see oleks nii väga tema moodi olnud –, aga siis ämblik järsku liigutas. Ingmar oleks ehmatusest peaaegu karjatanud. See ei olnudki pilapoest ostetud ämblik, see oli päris ehtne ämblik! Ingmar heitis uuesti kiire altkulumupilgu Ragnarile ja nägi oma parima sõbra näol sügavat rahulolu. Poiss nautis olukorda juba ette. Ta teadis, et varem või hiljem avastab Margaret selle kutsumata külalise, millele järgneb tükk aega kõva kiljumist, ja seejärel hakatakse muidugi süüdlast otsima. Kui aga selgub, et tegemist on päris ehtsa isendiga, jääb ainsaks süüdlaseks seesama isend, mitte aga Margareti selja taga istuv Ragnar, nagu kõik arvatavasti esimese hooga arvavad. Ingmar käis kõik selle oma peas üksikasjalikult läbi ja oli täiesti veendunud, et just nii pidi see minema. Kohe sai ta sellele ka kinnitust.

Margaret tundis ühel hetkel, et miski ta peas liigutab ja tõmbas kätega läbi juuste. Ämblik tundis ennast sellisest segamisest aga üsna häirituna ja haakis ennast juuste asemel hoopis rahurikkuja külge, nii et kui Margaret oma käe juustest välja tõmbas, troonis ämblik tema käeseljal. Margareti kõrval istuv Luisa märkas seda veel enne kui Margaret ise ja pistis heleda häällega karjuma. Siis nägi karvast ämblikku ka Margaret, lasi kuuldavale vile, mille üle iga auruvedur kade oleks olnud, hüppas püsti ja hakkas karjudes ning käega vehkides mööda klassi ringi jooksuma.

Selline käitumine äratas loomulikult ka vana Korrutustabeli ehk siis matemaatikaõpetaja Ants Pihlapuu tähelepanu, kes esiotsa jahmunult klassis ringi tormavat ja karjuvat Margareti jälgis, kuid sellest

suuremat sotti saamata lõpuks kraaksatas: „Mis siin toimub?”

„Ämblik, Margaretil on ämblik!” möirgasid poisid vaimustunult, samal ajal kui tüdrukud kas kiljusid või püüdsid lihtsalt ämblikuga ringi tormava Margareti teelt kõrvale hoida.

„Ämblik? Kus kohas see ämblik on?” päris Korrutus-tabel segadusse sattunult.

„Margareti käe peal!” huilgasid kaksikud Joonas ja Joosep kohusetundlikult vastuseks.

Nüüd koondas ka õpetaja oma tähelepanu Margaretile, kes selleks ajaks oli seisma jäänud – kas oli tal toss välja läinud või sai ta ka ise lõpuks aru, et ringitormamine ei

aita ämblikust vabanemisele kuidagi kaasa – ja silmit-
ses hämmastunult oma kätt. Mingil kummalisel kombel
oli aga jooksmisest kasu olnud, sest ämblik oli kadunud.
Otsekui mingit trikki kahtlustades keeras Margaret oma
kätt küll nii- küll naapidi, aga keda polnud, see oli ämblik.

„See on läinud,” nentis ta lõpuks sügava kergendus-
tundega, vaatas siis õpetaja poole ja sõnas vabandavalt:
„Mul oli ämblik peas, aga nüüd kukkus vist maha.”

Seda öelnud naasis tüdruk oma kohale ja pidi juba
istuma, kui ta pilk Ragnaril pidama jäi. Ingmar nägi,
kuidas Margareti silmad suureks läksid ja oli üsna kin-
del selles, mis nüüd järgneb. Ta ei eksinud.

„See olid sina, jah?” kätsatas tüdruk vihaselt. Ta oli
oma paanika hetkega unustanud ja keskendus nüüd
Ragnarile. „Sina panid selle jõleduse mulle juustesse,
eks? Et siis vaikselt pihku itsitada, kui ma hirmust pea-
aegu ... maha suren. Ma tean sind küll!”

Tüdruku hääl muutus iga sõnaga järjest kiledamaks,
kuni lõpuks ei kannatanud õpetaja seda kriiskamist
enam välja. Ta tõusis oma toolilt püsti ning tuli Ragnaril
ja Margareti juurde.

„Kas sina panid ämbliku Margaretile juustesse?”
pöördus ta autoriteetselt Ragnaril poole.

Too pööritas silmi nagu süütuse etalon ja vastas sol-
vunud mängides: „Aga õpetaja, kuidas sain m i n a selle
talle pähe panna, kui see oli ometigi elus ämblik, mitte
mingi mänguasi? Ma pole mingi ämblikutaltsutaja!”

Selle peale hakkas enamik klassist vaikselt itsitama,
Korruptustabel seedis aga mõtlikult Ragnaril sõnu. Lõpuks
näis ta otsusele jõudvat.

„Nojah, seekord on sul vist tõesti õigus. Kuigi sinu puhul ei või kunagi kindel olla.”

Ta pöördus klassi poole.

„Kas keegi nägi Ragnarit ämblikku Margaretile pähe panemas?”

Kõik raputasid pead, isegi tüdrukud, kuigi neile oleks arvatavasti meeldinud vaadata, kuidas õpetaja Ragnaril kõrvad pihku võtab. Kuna lapsed piirdusid ainult pearaputamisega, õpetaja aga otsekui vastust oodates jätkuvalt klassi jõllitas, pidas Ingmar enda kohuseks asi lõplikult selgeks teha.

„Me kõik olime kontrolltööga nii ametis, et keegi ei vaadanud.”

See vastus näis Korrutustabelit rahuldavat, nii et ta lõpetas jõllitamise ja keskendus hoopis sellele, mida Ingmar oli öelnud.

„Aa! Muidugi kontrolltöö. Lõpetame selle ämbliku-teema nüüd ära ja keskendume kontrolltööle. Sina ka, Ragnar. Paistab, et seekord oled sa siiski patuta. Aga nüüd on pidu läbi, hakake aga kribama.”

Ta pööras klassile selja ja marssis tagasi oma kohale ning prantsatas istuma. Samal hetkel kõlas aga vahetun-
nikell ja ta hüppas uuesti püsti.

„Tooge kõik tööd siia. Ei, ei ole mõtet vaielda. Kui keegi ei jõudnud, siis süüdistagu ainult iseennast, ei olnud vaja selle ämblikuga tsirkust teha. No tooge, tooge.”

Pihlapuu jälgis kullipilgul, et keegi enam midagi ei kirjutaks, seistes käsi ette sirutatud oma laua juures ja korjates sinna õpilaste kontrolltöid. Ingmar silmitses kerge kahetsustundega oma tööd, kuhu oli viimasest

ülesandest kirjutatud ainult ülesande number, kuid otsustas siis, et asi oli seda väärt ja pistis lehe õpetaja väljasirutatud kätte. See oli olnud kerge töö ja oleks olnud hea võimalus lihtne viis teenida, aga läks nagu läks. Kõike head ka ei saa, mõtles ta elutargalt.

Ingmar marssis viimaseid sündmusi meenutades ja omaette muiates klassist välja, eeldades, et Ragnar ootab teda juba koridoris. Suur oli aga tema üllatus, kui sõpra ei paistnud kusagilt. Koolipäev oli tänaseks läbi, aga polnud võimalik, et Ragnar ilma temata koju oleks läinud, samuti polnud Ingmar teda enam klassis näinud. Kuhu ta siis läinud oli? Ingmar plaanis juba poiste WC-sse vaatama minna, kui nägi Ragnarit klassist välja hiilimas, ise samal ajal selja taha pilke heites.

„Tohoh, mis asja sa seal nii kaua tegid?” küsis Ingmar imestunult, kui sõber kuuldekaugusesse jõudis.

„Psst! Lähme välja, siis räägin,” sosistas Ragnar vastu ja vedas Ingmari kättpidi õue. Ingmar kahtlustas, et see on kuidagi ämblikuga seotud, ja ta ei eksinud ka seekord. Kuigi see, mida Ragnar ütles, polnud päris see, mida ta oodanud oli.

„Ma püüdsin ämblikku üles leida, aga see sunnik oli jõudnud ennast juba ära peita. Noh, tüdrukud ju kiljusid nii metsikult, et arvatavasti ehmatas ta vaeseke endale songa ning pages kuhugi prakku. Paganama kahju, see oli väga suur ja ilus ämblik,” sõnas ta siira kahetsusega hääles, võttis taskust mingi karbi ning avas kurvalt selle kaane.

Ingmar silmitses tühja karpi Ragnari käes ja järsku jõudis talle kohale, mida sõber mõelnud oli.

„See olid siis ikkagi sina, kes Margaretile selle ämbliku pani!” hüüatas ta jahmatusega.

„Kuss-kuss, ära karju nii kõvasti,” vaigistas Ragnar sõpra. „Muidugi olin see mina,” lisas ta hetke pärast itsitades. „Mis sa siis mõtlesid? Mul oli see terve päeva karbiga kaasas ja ma otsisin head võimalust karvane sõbrake vabaks lasta. Kontrolltöö ajal oli selleks ideaalne võimalus. Kõik nohistasid ninapidi ülesandeid lahendada ja isegi vana Korrutustabel vahtis korraks aknast välja. Tegin karbi lahti ja lasin kapten Flinti välja.”

„Misasja???” tegi Ingmar suured silmad.

„Kapten Flint. Nimetasin ämbliku seetõttu nii, et tal oli üks jalg teistest natuke lühem. Kui oleks saanud talle veel silmaklapi ka panna, oleks päris piraat valmis olnud,” pugistas Ragnar rahulolevalt.

„Ma ei suuda seda uskuda!” oigas Ingmar. „See olid ikkagi sina. Ning sa panid talle nimeks kapten Flint. See kõlab liiga uskumatult, et olla tõsi.”

„Ära usu, kui ei taha,” pahandas Ragnar. Talle ei meeldinud, et sõber tema võimekuses kahtles.

„Oh, muidugi ma usun! Aga see on nii ... ootamatu. Ma olin päris kindel, et seekord pole sina süüdi. Oleks see olnud plastmassist ämblik, siis küll, aga et sa ehtsa ämblikuga möllad, seda ma poleks oodanud. Kust sa ta üldse said?”

Häh, kodust muidugi. Ema huilgas täpselt samamoodi nagu Margaret täna ja lõugas, et ma selle ära koristaks. Ma siis koristasin, aga muidugi mitte selles mõttes, mida tema arvas. Selle asemel püüdsin ämbliku kinni, panin tühja karamellikarpi ja võtsin kooli kaasa. Ma olin kohe kindel, et sellega saab pulli,” seletas ta rahulolevalt.

Pulli oli tõesti saanud, seda ei saanud ka Ingmar eitada. Tükk aega polnud koolis nii lõbus olnud. Praegugi kipus nägu vägisi naerule, kui ta klassis tuuleveskina ringitormavat ja auruvedurina huilgavat Margareti meenu-
tas. See Ragnar oli ikka lahe kutt, temaga juba igav ei hakanud.

Kohe tuli Ragnar selle tõestuseks välja uue ettepaneku-
kuga.

„Kuule, ma lähen viskan koolikoti koju ära ja panen midagi mugavamat selga. Läheks õige Kristiine kesku-
sesse hängima.”

Sellega oli Ingmar igati päri. Kuna ees oli nädalava-
hetus, polnud õppimise pärast vaja muretseda enne kui pühapäeva õhtul. Pealegi võis reede õhtul Kristiines kohata teisigi nende klassi poisse. R-kioskist sai osta *hot dog*'i ja koka ning seejärel lihtsalt ringi kolada, teisi inimesi kommenteerida ja niisama lolli juttu ajada, kuni kõik olid naerust kõverad.

„Mina olen käpp!” hüüatas Ingmar ja andis Ragnarile sõbraliku matsu vastu õlga. „Hüppan ka kodust läbi, viskan koti ära ning jätan empsile teate, kuhu me läheme. Kohtume poole tunni pärast bussipeatuses?”

„Jep.”

„Okei, ma siis lippan. Näeme!”

Poisid viipasid teineteisele ja lahkusid kumbki ise suunas, et poole tunni pärast taas kokku saada.